

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סג"מ היימן יובל ז"ל

בן מלכה ומשה
נולד בירושלים

ב-כ"ח בסיון תשנ"ג, 16/6/1993

התגורר באפרת

נהרג בעת מילוי תפקידו

ב-כ"ג בתמוז תשע"ד, 21/7/2014

במבצע "צוק איתן"

שרת בחטיבת הצנחנים

יחידה: גדס"ר

מקום נפילה: גבול עזה

באזור: עוטף עזה

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ד, חלקה: 8, שורה: 2, קבר: 2.

הותיר הורים ושלושה אחים: ארבל,
אשחר ואלומה

בעל צל"ש מפקד החטיבה

סג"מ היימן יובל ז"ל
בן 21 בנפלו

קורות חיים

בנם הבכור של זהרה ומשה. נולד בירושלים ביום כ"ח בסיוון תשנ"ג (16.6.1993). אח לשלושה: ארבל, אשחר ואלומה.

יובל – יוביק בפי אימו ויובקה בפי אביו – גדל במשפחה גרעינית חמה ומלוכדת ובחיק משפחה מורחבת אוהבת. הוא היה בן בכור אחראי, והרבה לשתף בחוויות היומיום. בין יובל לאחיו שררו אחווה וחברות, והוא הקפיד להקדיש לכל אחד מהם מזמנו. ארבל ויובל חלקו אהבה לכדורגל ולספורט ושיחקו בלגו ובמחשב. אשחר אחותו נהגה לאפות לו מטעמים מתוקים כשחזר מן הצבא; המאפים ערבו לחיכו והוא העריך את המחווה. עם אלומה אחותו הצעירה נהג לבלות בכל מוצאי שבת מחוץ לבית. יובל אהב, הוקיר והעריך מאוד את הוריו. הוא הודה להם על ההשקעה ועל הדאגה המתמדת: "בולט לי בעיקר האיזון המדהים... בין דאגה כל כך גדולה לכל ילד, לבין החופש הכל כך גדול שאתם נותנים לנו בכל דבר. לדעתי זו הדרך האידיאלית המושלמת לפיתוח הילד."

יובל היה דור רביעי לתושבי אפרת. הוא נולד בירושלים ומגיל שנתיים גדל והתחנך ביישוב אפרת בגוש עציון: למד בבית הספר היסודי "עשה חיל" והמשיך לתיכון "דרך אבות". יובל בחר ללמוד במכינה הצבאית "מעוז" בלוד, וכעבור חודשים אחדים עבר לשיבת "מעלה גלבוע" לעוד חצי שנה. כתלמיד סקרן ומצטיין, לכל דבר הקדיש תשומת לב מלאה, שאף למצוינות, דאג להעשיר את עולמו ולהרחיב את אופקיו בלימודי המתמטיקה ובלימודי ארץ

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סג"מ היימן יובל ז"ל

ישראל. הוא התעניין בגיאוגרפיה, בהיסטוריה ובארכיאולוגיה – תחומים שהשתלבו היטב עם אהבת המולדת. שכן, יובל חש קשר עמוק אל הארץ, והרבה לטייל ברגל בארץ וגם בחו"ל. הוא "צילם" בראשו את הנופים ואת המפות וידע להוביל אחרים ולהדריכם. כאוהב אדם ידע למצוא נתיב ללב כל הסובבים אותו, הדומים והשונים. בכל דרכיו נהג בצניעות ובפשטות, בסבלנות ובסובלנות. האיר פנים לכולם והפגין רוחב לב. יובל היה רגיש מאוד למצוקות הקרובים לו, במעגל המשפחתי המצומצם ובקרבת חבריו, חייליו וחניכיו. הוא גילה בגרות הרבה מעבר לגילו, ניחן בחוש אחריות מפותח, היה בעל תושייה והשקיע תמיד יותר מן הנדרש.

לספורט היה מקום חשוב בעולמו. בילדותו השתתף בחוג כדורגל ואהד את קבוצת "מכבי חיפה". בנעוריו הדרך חוג כדורגל באפרת – פעילות מהנה במיוחד בעבורו. בסוף השנה הפתיע את חניכיו כשכתב לכל אחד מהם הקדשה אישית ובה ציין את תכונותיו הטובות. בכיתה ו' התגלה כישורו בריצה למרחקים ארוכים; הוא השתתף במרוצים וקבע שיאים חדשים. יובל טיפח חלום להשתתף בטריאתלון כאביו ואחיו ולא זכה לממשו.

מחנך בתנועת הנוער "בני עקיבא", גדל להדריך בתנועה. הוא טיפח את דור החניכים והשקיע במדריכים ובשכבת חבריו שלא יצאו להדרכה. יובל הדרך גם בקייטנה השנתית "קייטנת הסדנא" לילדים בעלי צרכים מיוחדים, קייטנה שארגן הסניף.

בפי חבריו מהתיכון נקרא היימן. הוא אהב לבלות עם חברים, אבל ידע לפנות לעצמו גם זמן אישי. יובל אהב להאזין למוזיקה ישראלית, ונהנה בין היתר משיריהם של להקת "בית הבובות" ושל עידן חביב. כשהרכב המשפחתי היה אצלו ואצל רוויה, הרדיו היה תמיד מכוון לרשת ג'.

את רוויה חברתו הכיר בתנועת "בני עקיבא", עת הדריכו יחד כשהיה בן שש-עשרה והיא צעירה ממנו בשנה. רוויה התקשתה במתמטיקה, ויובל סייע לה במקצוע שהיה הצד החזק שלו. "מהר מאוד הפגישות שלנו הפכו להיות פחות קשורות למתמטיקה ויותר קשורות לשיחות נפש שניהלנו", סיפרה רוויה. "היינו חברים טובים ובלתי נפרדים עד גיל שמונה-עשרה, ואז הבנו שיש פה משהו הרבה מעבר לחברות טובה. אז הפכנו לזוג ממש". הם היו זוג שנתיים, חלקו אהבה משותפת לטבע וניהלו תקשורת פתוחה וכנה. אף על פי ששניהם שירתו בצבא, הם ניצלו כל רגע שנפגשו לבלות יחד ולטייל. "היינו החברים הכי טובים אחד של השני", העידה רוויה. "היינו בהרבה מקומות ביחד. יובל מאוד אהב את הארץ ואני, בתור מדריכת טיולים, מאוד נהנית להראות לו אותה". השניים עשו להם מנהג: בכל ביקור משותף בירושלים, עלו למקום המיוחד שלהם על חומות העיר העתיקה, ישבו שם חבוקים ודיברו על ההיסטוריה העתיקה והענפה של העיר. שם גם רקמו חלומות. "כתבנו אחד לשנייה מכתבים כל הזמן, שאותם היינו מוסרים כשהיינו נפגשים". יובל גם כתב לרוויה שירים. ביכולת ביטוי גבוהה, העלה לעתים קרובות את מחשבותיו על הכתב, ובעיקר בתקופות מעברים. זהרה אימו אמרה: "המכתבים שהוא כתב לרוויה הם מיוחדים עבורנו. התייעוד הזה של מחשבותיו ועולמו הפנימי – הוא געגועים לשיחות איתו".

יובל היה נצר לסבא רבא ישראל משה היימן שנפל במלחמת השחרור בהגנה על ירושלים. אביו שירת בסיירת מטכ"ל ובסיירת צנחנים, ויובל הלך בעקבותיו. ביולי 2012 התגייס לחטיבת "הצנחנים", עבר את הגיבוש ושובץ בגדס"ר (גדוד סיור). של הצנחנים בפלוגת חיל ההנדסה. הצבא הציב לו אתגרים והתמודדות פיזית ובעיקר נפשית, אבל עד מהרה החליט

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סג"מ היימן יובל ז"ל

יובל להיות מפקד וקצין. כאשר ניתנה לו ההזדמנות יצא לקורס מ"כים (מפקדי כיתות), סיים אותו בהצטיינות והחל לפקד על כיתת טירונים בפלוגת חיל ההנדסה של הצנחנים. יובל הכיר ביכולותיו, ורצה לתרום למען הכלל. כמנהיג טבעי, ידע לחבר בין אנשים ולרתום אותם למטרה מאהבה ולא מפחד. פקודיו אמרו שמעולם לא הרים את קולו. בכושרו הפיזי שימש להם דוגמה. הוא סיגל לעצמו דרך להצליח בבוחן ספורט ובמבחן לורן, מבחן כושר בבה"ד (בסיס הדרכה) 1: הוא יצר סדר פעולות ברור ומנומק הקשור לתזונה, לערנות ולאנרגיה. את הנחיותיו בנוגע לתפריט, מה לאכול ומתי ואילו תרגילים יש לבצע לפני הבוחן – סיים במילים: "שנייה לפני ההתחלה, לוקחים כמה נשימות עמוקות להסדיר נשימה, נותנים חיוך, ויוצאים לדרך."

לאחר כמה חודשי פיקוד יצא לקורס קצינים. מדף שנמצא בפנקסו הצבאי אפשר ללמוד על חשיבות הקורס בעבורו: "אז למה קצינים? – סיבה ראשונה היא הרגשת השליחות שיש לי, שבגללה גם התגייסתי לצבא ... סיבה שנייה היא שבאתי לתרום בצבא, לתרום הכי הרבה וכמה שאני יכול, לכן הלכתי לקרבי ועשיתי גם גיבושים, כדי שאוכל להגיע למקום שבו אני תורם הכי הרבה. אני מרגיש שבתור קצין אוכל לתרום עוד מעצמי ולתת עוד לאנשים שיהיו תחתיי ולגרום שגם הם ימשיכו לתרום ולהשפיע בצבא ואחר כך בחייהם באזרחות. סיבה נוספת היא ההרגשה שלי שאני אוכל לעשות את הדברים כמו שצריך בתפקיד, להתייחס לפקודים כיאות ולהכשירם בדומה למפקדים מסוימים שהיו לי, שמהם קיבלתי הרגשה שאכפת להם ממני ושדאגו לכל מחסורי, אימנו אותי כמו שצריך ... וגרמו לי גם לצאת לקורס הקצינים. ... בפן האישי ... אפיק המון בתור קצין ... ניסיון ופיתוח כזה יעזור לי גם אחר כך בחיים, באזרחות."

בקורס שימש יובל כסגן מפקד הפלוגה, תפקיד שדרש ממנו יכולות פיקוד וארגון רבות. הוא המשיך להצטיין והתייחס לכל הצלחה בצניעות ובענווה. נזכרת רוויה: "הוא היה אחד האנשים האלה שחשוב להם להצליח בכל מה שהם עושים, אבל התייחס להשגת המטרות שלו בענווה גדולה. מדי פעם הוא היה אומר לי כבדרך אגב, 'אה, קיבלתי מצטיין קורס כזה וכזה.'"

בחודש יוני 2014 גבר ירי רקטות מרצועת עזה לישראל, ובעקבות כך יצאה ישראל למבצע "צוק איתן" נגד החמאס באזור עזה. יובל היה צוער, התחיל ימים ספורים קודם לכן את חלקו השני של קורס הקצינים במסגרת גדוד "גפן" בבה"ד 1. המבצע החל בהפצצות מן האוויר, וכעבור תשעה ימים החלה כניסה קרקעית של יחידות צבא לרצועת עזה לטפל במוקדי הירי ובמנהרות הטרור. ב-18 ביולי 2014 הגיע גדוד "גפן" לאוגדת עזה במטרה להתאמן לקראת כניסה קרקעית אפשרית לרצועה וקיבל אחריות על הגנת המרחב. יובל ביקש למלא תפקיד חשוב במערכה והתנדב למלא את תפקיד הקשר של מפקד הגדוד.

בבוקר יום שני, 21 ביולי 2014, בשעה 5:30 בבוקר, זוהו דמויות חשודות כמה מאות מטרים מערבית לעיר שדרות וצפונית לקיבוץ ניר עם. ההודעה הועברה גם למפקדי גדוד "גפן" מבה"ד 1 שאבטח את הגזרה. בשל הקרבה הגדולה ליישובים ובשל החשש מפני פגיעה בתושבים, החליט מפקד הגדוד, סגן-אלוף דולב קידר, להגיע למקום עם חבורת הפיקוד של הגדוד, ולבחון אותו מקרוב. הצוות הוזנק לאזור בשני ג'פים. באחד מהם ישבו סא"ל קידר, יובל הקשר שלו, סמל נדב גולדמכר ורב-סמל בכיר קסהון (דני) ביינסאין. כלי הרכב הגיעו למקום החדירה, וסא"ל קידר הורה לנהג רכבו לעקוף את הרכב שחבר אליהם. המחבלים –

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סג"מ היימן יובל ז"ל

אשר יצאו מפיר מנהרה לבושים כחיילי צה"ל וחמושים בנשקים, בחגורות נפץ ובמטענים – ירו טיל נגד טנקים לעבר רכב מפקד הגדוד ולאחריו עוד טיל. מפקד הגדוד, יובל והגשש ירדו מן הרכב ונהרגו בשעה שניהלו קרב עם חוליית המחבלים. גם נהג הרכב נהרג. כוחות רגליים, טנקים וכלי טיס של חיל האוויר, הסתערו על המחבלים. עשרה מהם נהרגו ושניים ברחו חזרה לעזה.

אלעד שושני חברו של יובל בקורס הקצינים העלה דברים לזכרו של יובל מהפגישה האחרונה שלהם שעות ספורות לפני הקרב "יובל עלה ל'דויד' (רכב שטח רכב ממוגן) ואני להאמר, בדרך למה שנראה כעוד לילה שקט, על גבול הרצועה. השעה 06:00 בבוקר ופתאום אני שומע צעקות בקשר: 'שלושה הרוגים לכוחותינו, מחבלים בקו דיווח 38, פצצת 'אר פי גי!!!' ואנחנו בלי לקבל פקודה, מניעים וטסים למקום האירוע, תוך שניות שנראות כנצח אנחנו שם. בלאגן, ריח נוראי שבחיים לא הרחתי, ובתוך כל הכאוס הזה, אני קולט התמונה שלא אשכח כל חיי: אתה יובל, שרוע על הקרקע ליד העץ, עם הנשק ביד ולצידך שלושה מחבלים הרוגים, שלפי כל הסימנים וזוויות הירי הספקת לחסל לפני שנפגעת. והתמונה הזו מספרת עליך הכל: לפני שנלקחת מאיתנו, לא הססת לפרוק מהרכב תחת מטח אש תופת ומטחי 'אר פי גי', לתפוס עמדה שולטת, לירות ולפגוע בלא פחות משלושה מחבלים שיצאו מהמנהרה".

יובל היימן נפל בקרב במבצע "צוק איתן" ביום כ"ג בתמוז תשע"ד (21.7.2014). בן עשרים ואחת היה בנפלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר הורים, אח, שתי אחיות, חברה, סבים, סבתות, משפחה וחברים רבים. אחרי נפילתו הועלה יובל לדרגת סגן משנה. על מצבתו כתבו בני המשפחה: "בן ונכד אהוב למשפחות היימן – טובי. אח בכור לארבל, אשחר ואלומה".

איתו בקרב נפלו סגן-אלוף דולב קידר, רב-סמל בכיר קסהון (דני) ביינסאין וסמל-ראשון נדב גולדמכר. ארבעת הנופלים צוינו לשבח על לחימתם. באפריל 2015 העניק מפקד החטיבה, אלוף-משנה ירון פינקלמן, ציון לשבח ליובל ובו נכתב: "צל"ש מפקד חטיבה צפונית עזה מוענק לסגן-משנה יובל היימן זכרו לברכה על שהראה דבקות במשימה וחתירה לניצחון, אחריות ומקצועיות ... לאור המטרה, ונכונות ללחום ולבצע את תפקידו גם תוך סיכון אישי".

זהרה אימו אמרה: "בהכירי את יובל, הוא לא היה יכול לעשות דברים אחרת". וספדה לו: "יובל בני, בכורי, מי ייתן מותי תחתך. 21 שנים וחודש מפוארות, שנים של צניעות ומצוינות. שנים בהן לא היה יום שבו לא זכיתי לומר לך עד כמה אני אוהבת אותך. ... ימים קשים מחכים לנו ... כאב על ילד שלא אזכה ללטף את פניו, להתרומם על קצות האצבעות ולנשק אותו. להגדיל לו: תודה, ילד שלי מושלם".

רוויה: "אני לא שוכחת את הדברים שאמר לי: שכל מכשול יהפוך לאתגר וכל קושי להצלחה, ועל כך שלמרות שקשה, עושים את הכול עם חיוך. כמו שהטבע סופג מהלומות כמו שיטפונות ושריפות ויודע להתחדש ולצמוח, כך גם האדם גדל ומתחזק אחרי כל שיברון. לא בכדי נקבר האדם בעפר כשהוא מת, הרי משם הוא הגיע וממנו הוא יצמח".

פקודיו כתבו לזכרו: "יובל נגע בכל אחד ואחד מאיתנו באופן כזה או אחר. בשביל אדם ועמרו היו אלה ההודעות בכל שישי ובכל חג. בשביל נדב ונבו היו אלה הצניעות, הדבקות במטרה והשאיפה לשלמות. מור דיבר על מסירות הנפש והחברותא בשבתות. ניצן על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סג"מ היימן יובל ז"ל

היכולת לשים את האינטרס האישי בצד ולדאוג קודם כול לכלל. יוני על האכפתיות והדאגה לחברים ולסביבה. אביב שאומר שאף פעם לא הרמת ידיים. ... אתה שבכל שבת היית שולח לנו שבת שלום בחרוזים, אתה שיודע לכתוב כל כך יפה ובסוף אנחנו כותבים עליך. יובל, תמיד אהבת לספר מור"קים (מורשת קרב) על אנשים גדולים שנפלו ודם ספוג באדמה, בשביל שאנחנו נוכל להיות פה בבטחה. הזכרת הרבה את המשפט 'יש אנשים שמבינים גדולה, יש אנשים שמשיגים גדולה ויש אנשים שנולדים לגדולה'. מאז ומתמיד צפינו לך גדולות ... השארת חותם בכל אחד ואחד מאיתנו ובמעמד זה אנחנו רוצים לקבל על עצמנו עוד קצת ממך. מהדרך שלך, מהעשייה, מהחיוך, מהנתינה, מהסבלנות, מהצניעות ומהנחישות, וככה להבטיח שתגיע לגדולות".

ביום הזיכרון, כשנה לפני נפילתו, כתב יובל: "בדקה – 60 שניות – קורים כל כך הרבה דברים שונים ... ועוברות הרבה מחשבות, / ב-60 שניות חיים שלמים יכולים להשתנות / בדקה אפשר לרוץ 400 מטר / ב-60 שניות אפשר לנסוע קילומטר / בדקה נולדים אנשים רבים / ב-60 שניות רבים את העולם עוזבים / בדקה אפשר להגיע ממטוס בשמים לאדמה / ב-60 שניות אפשר לגרום להסלמה / בדקה אפשר להפוך ממיאוש לבעל תקווה. / ב-60 שניות מסתם אחד, לבעל אהבה. / בדקה עוברים בעולם שמחה, כאב, קנאה ותמימות / ב-60 שניות יכולים לגרום לך למות. / בדקה חושבים שמאלנים, ימניים, מרכז ו"ש"סניקים, / ב-60 שניות מהרהרים דתיים, חילוניים, מסורתיים וחרד"לניקים. / בדקה, 60 שניות, קורים כל כך הרבה דברים / אך ישנה בארץ דקה, בה כולם מאחדים דעות, דקה בה כולם מרגישים, חושבים ומזדהים / עם אותו דבר, דקה בה כולם עומדים דום ולא ממהרים לשום מקום, דקה בה אין בעולם מחלוקות / וכולנו עם ישראל מאוחד ואחד, 60 שניות בהם אנו נותנים את כל כולנו לטובת זיכרון הנופלים / שבזכותם אנחנו פה בעת הישמע הצפירה, הלוואי והדקה הזאת הייתה יותר מדקה..."

בשנה הראשונה לנפילתו ערכה המשפחה כמה ערבי זיכרון; ערב השלושים לזכרו נקרא "נווט בנבכי הנשמה" כיוון שהיה מחונן בניווט. המועצה המקומית אפרת ערכה מרוץ ניווט לזכרו. נערכה לזכרו גם תחרות בבא"ח (בסיס אימונים חטיבתי) "צנחנים", מרוץ שליחים של מפקדים וחיללים ובו כיתוב מדברי יובל, שהשווה את חווית המרוץ והאדרנלין לעוצמת הפיקוד שנדרש לה כמפקד.

בית הספר המסורתי בירושלים הקים חצר משחקייה לזכרו; ובבית הספר "דרך אבות" נערך "יום לפיד הגבורה" בחנוכה, יום לימוד תורני ומשחק כדורגל תלמידים-חיילים.

אבי בלדי הלחין שיר שכתב יובל לחברתו רוויה, את השיר ביצעו סהר שליט ובתיה שריג סיפור הזוגיות של יובל ורוויה הונצח בפרויקט "פנים יום זיכרון" של "בית אבי חי", בעזרת סרטון הנפשה של האנימטוריות רעות אלעד ורותם יארצקי.